

Noorman-den Uyl

die op individuele basis van de sollicitatieplicht zijn ontheven, de mogelijkheid houden om een langere tijd in het buitenland te verblijven;

overwegende dat de mogelijkheid om daarbij uit te gaan van een leeftijdsgrens van 60 jaar en ouder een aansluiting zou geven op de leeftijdsgrens van de nieuwe wet IOW;

overwegende dat de Commissie Gelijke Behandeling in een eerder advies inzake de leeftijdsgrens van oudere werklozen heeft uitgesproken dat het hanteren van een leeftijdsgrens onder voorwaarden mogelijk is;

verzoekt de regering, de Commissie Gelijke Behandeling een nader advies te vragen over de rechtmatigheid en de vormgeving van het hanteren van een leeftijdscriterium van 60 jaar in de WWB bij het toestaan van het langere verblijf in het buitenland,

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door de leden Noorman-den Uyl en Mosterd. Naar mij blijkt, wordt zij voldoende ondersteund.

Zij krijgt nr. 15 (29674).

Staatssecretaris **Van Hoof**: Voorzitter. Ingaand op de eerste overweging van de motie, dat het wenselijk is dat WWB-uitkeringsgerechtigden die een vrijstelling hebben van sollicitatieplicht langer vakantie krijgen, kan ik mevrouw Noorman zeggen dat ik die wenselijkheid niet deel, tegen de achtergrond van de ontwikkeling die wij vandaag de dag kennen als het gaat om activering. Ik heb dat in het algemeen overleg ook al aangegeven.

In de derde overweging wordt verwezen naar een eerder advies van de Commissie Gelijke Behandeling. Ik wijs erop dat dit advies niet ging over de vraag waarover wij hier spreken. Dat ging veeleer over een leeftijdsgrens als zodanig en dus niet over de consequenties van een dergelijke grens. Bovendien zal het gevraagde advies een uitkomst geven waarvan rechters inmiddels al hebben gezegd dat onderscheid op basis van leeftijd niet mogelijk is en verboden moet worden. Dat is precies datgene wat het kabinet bij het aannemen van het desbetreffende amendement op de WWB al voorspelde. Dat is nu dus bewaarheid geworden. Het maakt dus niet uit of de grens bij 57,5 jaar of 60 jaar ligt. In beide gevallen zal het naar het oordeel van de rechter niet acceptabel zijn. Derhalve ontraad ik met kracht aanneming van de motie, omdat die ons in een richting stuurt waarvan wij van tevoren al weten dat die leidt tot een verkeerde uitkomst die de rechter wederom in strijd met de wet zal verklaren.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Voorzitter, ik heb een vraag aan u met het oog op de stemming over de motie. Zou u willen verifiëren of de staatssecretaris, indien de motie wordt aangenomen, deze al dan niet zal uitvoeren?

De **voorzitter**: Dat is heel slim van u. Wij wachten op de stemming en als de motie wordt aangenomen, is het

uitgangspunt dat zij wordt uitgevoerd. Dat weet u. Wij wachten eerst op de stemming.

De beraadslaging wordt gesloten.

Aan de orde is het **debat** naar aanleiding van een algemeen overleg op 22 juni 2006 over het **Besluit eigen bijdrage WMO**.

Mevrouw **Verbeet** (PvdA): Voorzitter. De motie die ik nu wil indienen, vloeit voort uit het overleg over het Besluit eigen bijdrage WMO.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat de Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO) een brede participatiewet is met als doelstelling eenieder te compenseren voor beperkingen die samenhangen met het fysieke of psychische welbevinden en/of het algemeen welzijn, conform het internationaal gehanteerde International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF);

constaterende dat in de Wet voorzieningen gehandicapten (WVG) geen eigen bijdrage voor een rolstoel verschuldigd is;

voorts constaterende dat als gevolg van het Besluit eigen bijdrage WMO gemeenten van diegenen die vanaf 1 januari 2007 voor een rolstoel zijn geïndiceerd wél een eigen bijdrage kunnen vragen;

van mening dat het vragen van een eigen bijdrage voor een rolstoel niet mag leiden tot een inkomensachteruitgang ten opzichte van de bestaande eigenbijdragesystematiek voor een rolstoel in de WVG;

verzoekt de regering, het voorgenomen Besluit eigen bijdrage WMO zo te herzien dat de hoogte van de eigen bijdrage voor een rolstoel op nul wordt gesteld,

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door de leden Verbeet, Mosterd, Van Miltenburg, Azough, Van der Vlies en Bakker.

Zij krijgt nr. 37 (29538).

Staatssecretaris **Ross-van Dorp**: Voorzitter. In de opzet van de eigenbijdrageregeling voor de WMO worden de regelingen uit de AWBZ en de WVG tot één regeling gecombineerd. Aansluitend bij het brede karakter van de WMO wordt er geen onderscheid gemaakt naar voorzieningen in de eigenbijdrageregeling. Een apart onderscheid maken voor rolstoelen past dus niet in die opzet. Verder levert het hanteren van zo'n onderscheid

Ross-van Dorp

ook strijdigheid op met het uitgangspunt van eigen verantwoordelijkheid en het draagkrachtbeginsel. In de regeling wordt aan mensen die een bijdrage in de kosten van een voorziening kunnen leveren een bijdrage gevraagd. Ik zie geen reden om daarbij onderscheid tussen verschillende voorzieningen te maken. Vanuit het gelijkheidsbeginsel is het immers niet wenselijk om in de regeling voor verwante voorzieningen als scootmobielen of rolstoelen een verschillend regime voor eigen bijdragen te hanteren. Het hanteren van een dergelijk onderscheid kan tot verkeerde prikkels leiden en daardoor verstoring werken op de keuze van een gemeente om de meest wenselijke voorziening aan te bieden. In ontraad dan ook aanvaarding van deze motie.

De beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Wij zijn gekomen aan het eind van de VAO's, met dank voor uw aller medewerking.

Ik stel voor, aan het eind van de vergadering van vandaag te stemmen over alle bij deze zes VAO's ingediende moties.

Daartoe wordt besloten.

De vergadering wordt van 18.35 uur tot 20.00 uur geschorst.

De **voorzitter**: Ik stel voor, het eerder van de agenda afgevoerde VAO over eigen risico WAO/WGA aan de agenda toe te voegen en dat te behandelen meteen na het antwoord van de minister-president in eerste termijn.

Daartoe wordt besloten.

Aan de orde is de voortzetting van het **debat** over de **regeringsverklaring**.

Minister **Balkenende**: Mijnheer de voorzitter. Ik dank de leden van uw Kamer voor hun inbreng in eerste termijn. Een boeiende inbreng, die ook aangeeft in welke tijd wij ons bevinden. Wij zijn voor een deel in de opmaat naar de algemene politieke beschouwingen, maar het is ook een opmaat naar 22 november. Dat was in de bijdragen ook duidelijk te merken. De inbrengen van de fracties liepen nogal uiteen. Ook blijkt dat de kwalificaties die aan het beleid worden verbonden nogal verschillend van aard zijn, negatief maar ook positief van aard. Die uiteenlopende kwalificaties zullen ongetwijfeld terugkomen bij de algemene politieke beschouwingen en zeker in de verkiezingscampagnes. Misschien is het beter om het debat op dat soort momenten te continueren. Ik neem van de negatieve oordelen en kwalificaties afstand. Ik wil daar in dit debat ook maar niet te veel woorden aan wijden. Wij krijgen nog genoeg van die kansen. Ik voel mij ook beter thuis bij de woorden van de heren Verhagen en Rutte, om enkele voorbeelden te noemen.

De heer Van der Vlies heeft de kern van het debat goed neergezet. Hij heeft in alle duidelijkheid nog eens aangegeven dat het kabinet niet beperkt is in zijn bevoegdheden, maar wel in zijn mogelijkheden. Dat is een heel adequate typering van de situatie van het nieuwe kabinet. Dan is het goed om met elkaar af te

spreken hoe wij met elkaar om zullen gaan in deze tijden. Wat is de houding van de Kamer? Is het mogelijk om, wetend dat er sprake is van een minderheidskabinet, de komende tijd op een constructieve wijze met elkaar samen te werken? Daar zal het om gaan. Dat is in het belang van het land. De heer Bos heeft gezegd dat hij constructief mee wil werken aan het op tijd behandelen en afgehandeld krijgen van de hoogst noodzakelijke zaken. De komende tijd is het natuurlijk de vraag wat die hoogstnoodzakelijke zaken dan zijn. Ik zie ook aan de linkerzijde van de Kamer instemmende blikken. Die kunnen wij in ieder geval in onze zak steken. Dan hebben wij toch nog wat.

Het kabinet vindt in ieder geval een degelijke en volwaardige begroting hoogstnoodzakelijk. Ik zal uitleggen waarom. In het debat van vandaag is nog gezegd dat wij zouden kunnen werken aan een beleidsarme of technische begroting. Wij moeten goed onder ogen zien wat dat nu eigenlijk impliceert. Als je kiest voor een technische, beleidsarme begroting, kan dat leiden tot een aanzienlijke stijging van de lasten voor burgers. In een volwaardige begroting, inclusief het Belastingplan, kan en wil het kabinet maatregelen nemen om een eventuele of dreigende lastenverzwaring om te zetten in lastenverlichting en koopkrachtondersteuning. Het is bekend dat wij in augustus zullen stilstaan bij het koopkrachtbeeld. Het negatieve oordeel van mevrouw Halsema is op dit punt wat te voorbarig. In augustus zal die discussie door het kabinet ter hand worden genomen.

Omdat de heer Rouvoet vooral op dit punt is ingegaan, zal ik op zijn betoog een reactie geven. Een puur technische begroting is werkelijk te kort door de bocht. Ik heb het niet alleen gehad over een volwaardige begroting, maar ook over een degelijke begroting. Het is goed om uit te leggen waarom een degelijke begroting nodig is. Daarbij gaat het om het evenwicht, in de sfeer van uitgaven en het EMU-saldo, maar ook om evenwicht in het koopkrachtbeeld en de lastenontwikkeling en om evenwicht in de verhouding sociaal, solide en structuurversterking. Dat zijn belangrijke elementen die horen bij een volwaardige en degelijke begroting. Er zijn ook andere elementen, onder andere de elementen waar de heer Van As op heeft gewezen, maar dit is een aantal hoofdpunten. Voorts is deze begroting al in belangrijke mate in het voorjaar voorbereid door de drie partijen die toen deel uitmaakten van het kabinet.

Een heel belangrijk punt van discussie is in de afgelopen uren het vraagstuk van de terughoudendheid geweest. Het woord "terughoudendheid" is gebruikt door de informateur, de heer Lubbers, maar ook ik heb het een aantal keren genoemd, in de regeringsverklaring. Ik meen dat die terughoudendheid als zodanig door de Kamer niet ter discussie wordt gesteld. Sterker nog, de Kamer vindt haar nodig. Er zijn wel verschillende opmerkingen gemaakt over de concrete richting of onderwerpen waaruit die zou moeten blijken. Misschien kan het beste worden aangehaakt bij het interruptiedebat tussen de heer Van der Vlies en de heer Verhagen. Daaruit kwam heel duidelijk naar voren dat de Kamer in de eerste en in de laatste plaats bepaalt wat er gebeurt. Zo werkt het nu eenmaal in onze democratie. Bij alle discussies die wij voeren gaat het dus steeds om de vraag wat de begrenzingen zijn die de Kamer aangeeft. Dat bepaalt de speelruimte voor een kabinet.